

 HARLEQUIN®
The background of the cover features a woman in a red Victorian-style dress with puffed sleeves and a low back, holding a white floral wreath. She is standing in a room with a fireplace and a painting on the wall.

Sjalootine romaan

*Spieluettepanek
jõulude ajal*

Kõik, mida ta jõuludeks soovib...

ANNIE BURROWS

Annie Burrows
A Countess by Christmas
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Annie Burrows

© 2013 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B11264013
ISBN 978-9949-25-453-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

Kui ma kirjutasin seda lugu, mille tegevus toimub regentluseperioodi kodusel jõulupeol, kulutasin palju aega aru pidades, mis on mulle selles aastaajas kõige tähtsam. Pean tunnistama, et kui ma ei ole ettevaatlik, võin täielikku stressi sattuda kõigist neist kingituste ostmistest, küpsetamistest ja üldisest organiseerimisest, mida jõuluaeg kaasa võib tuua. Kuid selle loo teemadest mõtlemine meenutas mulle, et jõulud on minu jaoks põhiliselt seotud perekonnaga. Ma tahan veeta aega koos omastega, näha neid seda päeva nautimas, leida neile selle erilise kingituse, mis teeb nad õnnelikuks.

Selle loo kangelasel lord Bridgemere'il on nagu minulgi perekonna tähtsusest väga kindlad vaated. Isegi kui ta leiab, et paljude tema sugulastega on raske läbi saada, on ta täis otsustavust teha nende jaoks õiget asja vähemalt sel aastaajal. Isegi kui peab seda tegema kokkusurutud hammastega.

Ja mees, kes on nii otsustav tegema õiget asja, pälvib naist, kes suudab näha välisest okkalisest kestast sügavamale. Ning armastada teda sellisena, nagu ta on tegelikult.

Seega soovin teile ja teie perekonnale selle aastaaja kõiki rõõme ja õnnistusi.

Häid jõule!

Romantikakirjanike ühingu 50. aastapäeval tahaksin pühendada selle raamatu kõigile neile kirjanikele, keda kohtan regulaarselt organisatsiooni kohalikes harudes.

Sellest ajast peale, kui olen ühinguga liitunud, olen leidnud teie toetuse, entusiasmi, sõpruse ja soovitud hindamatud olevat.

Ja kui poleks teid, ei oleks ma võibolla kunagi laenutus-hüvitisest teada saanud!

Esimene peatükk

*Kutse preili Isabella Forrestile
osavõtuks jõulupidustusest
Alvanley Hallis*

Helen oli väsinud ja tal oli külm. Kerge eratõld, mille ta oli üürinud teekonna viimaseks etapiks üle Bodmini nõmme, oli kõige ebamugavam ja kõige vähem ilmastikukindel kõigist neist paljudest mitmesugustest tõldadest, milles ta oli viimased kolm päeva reisinud.

Ta heitis tädi Bellale äreva pilgu. Viimase pooltunni oli tädi hoidnud oma silmad kõvasti kinni, aga ta ei mananud. Helen teadis seda, sest iga kord, kui nad rappusid üle teeaugu, tõi tädi kuuldavale kerge oige.

Kuni päris viimase ajani ta polnud kunagi oma tädist mõelnud kui vanast inimesest. Tädi Bella oli talle alati samasugusena paistnud, nagu ta oli olnud nende esimesel kohtumisel. Enesekindla väljanägemisega, kuid lahke daam, kelle helepruunides juustes sillerdas hõbedat. Võibolla oli nüüd hõbedat õige veidi rohkem, kui oli olnud kaksteist aastat tagasi, mil ta oli Heleni enda juurde võtnud. Ent kuude jooksul, kui nende

kohalik pank oli äritegevuse lõpetanud ja kogu nende raha kadunud mingit laadi finantsilisse kuristikku, mida kumbki neist täielikult ei mõistnud, oli tädi kindlasti kiiresti vananenud.

Ja nüüd, mõtles Helen rahutusekihvatusega, nägi tädi välja nagu eakas daam, kes on tõstetud oma kodust välja, talunud loendamatu raskusi südatalvisel reisil ning seisab nüüd silmitsi alandusega, et peab paluma meest, keda ta jälestab, muretseda tema igapäevase leiva eest.

Üleminek sõltumatust lugupeetud naisest vaesteabist elavaks inimeseks oli ka Heleni jaoks olnud piisavalt raske, et sellega toime tulla. Ent paistis, nagu mõjuks see tema tädile hävitavalt.

Selsamal hetkel köitis Heleni tähelepanu põgus valgusekuma väljaspool tõlda. Nad aeglustasid käiku, et sõita ümber kurvi peateelt sissesõiduteele, mille sepi-srauast värav seisis lahti.

„Peaaegu kohal, tädi Bella,“ ütles Helen. „Näed?“

Ta osutas kahele kivisambale, mille vahelt nende kutsar madalat tõlda läbi juhtis.

Tädi Bella silmad plõksasid lahti ja ta püüdis näole manada värisevat naeratust, milles nii väga puudus veendumus, et tekitas Helenis tahtmise nutta.

Ta keeras pea kõrvale. Ta ei tahtnud oma tädi veelgi rohkem häirida, pannes ta mõtlema, et Helen kavatses murduda. Ta pidi tugev olema. Tädi Bella oli ta enda juurde võtnud, kui oli avastanud, et mitte keegi ei taha sama hästi kui ainsagi pennita orbu – abielu vilja, mida ei isa ega ema perekond polnud heaks kiitnud. Tädi

Bella oli olnud talle toeks ja tema eest hoolitsenud kõik need aastad. Nüüd oli Heleni kord.

Ta nägi läbi tõllaakna kivist lõvipaari, üks kummagi samba otsas küürutamas, suud vaikselt lõrinas avatud. Kuna üle nõmme ulgub tuul puhus laternad kiikuma, panid vilkuvad varjud need välja nägema, nagu lakuksid nad oma mokki ja valmistuksid hüppama.

Ta värises tahtmatult ja käskis endal sellise fantaasia-rikka mõtte kõrvale heita. Ta oli ainult kujutlenud, et lõvid nägid ähvardavad välja, sest ta oli väsinud ja tundis nüüd ärevust tädi tervise pärast, samuti oli ta juba veendunud, et kumbki neist polnud Alvanley Hallis tegelikult teretunud. Hoolimata Bridgemere'i krahvi saadetud kutsest.

Ta oli saatnud kutse igal aastal sellest ajast peale, kui Helen suutis mäletada. Ja igal aastal oli tädi kullatud servaga kaardi põlgliku torinaga otse tulle visanud.

„Veeta jõulud mingite sugulastega, keda ma välja ei kannata, selles tuuletõmbelises vanas barakis, kui ma saan siin, oma õdusas väikeses majakeses oma tõeliste sõprade hulgas tõelist rõõmu tunda?“

Ent siin nad nüüd olid, samal ajal kui majake ja sõbrad olid koos tädi Bella sõltumatusena kõik kadunud. Minema pühitud Middletoni ja Shropshire'i krahvkonna panga kokkuvarisemisega, kuhu oli usaldatud kogu nende kapital.

Heleni tunne, et ta on soovimatu sissetungija krahv Bridgemere'i valdustesse, üksnes suurenes piki tõlla- teed, mida nad sõitsid. Sellel oli alust. Helen teadis oma tädi jutust, et krahv tundis niisama suurt jälestust

oma kodu avamise ees kogu arvukale perekonnale, nagu tundis tädi iga-aastasest koosviibimisest osavõtu vastu.

„See on vist ainus asi, mis meil on ühist,“ oli tädi torisenud, kirjutades oma vastust. „Vastumeelsus minna ligilähedale ükskõik millisele selle perekonna liikmele. Tegelikult kui poleks tema harjumust minna Alvanleysse, et istuda rentnike jõulupidustuste ajal perekonnatroomil, ei teaks keegi, kust teda leida ühest aastalõpust järgmisse, nii usinalt väldib ta meid kõiki. Mis on ka põhjus, miks ta neid kutseid välja saadab, ütleksin ma. Me tormaksime niikuinii sinna, teeb ta seda või mitte. Sel moel ta vähemalt teab, kui paljusid meist toitlustada.“

Kuigi tõrvikud olid läidetud ja pandud sagedaste vahemaade järele piki looklevat sissesõiduteed ilmselt selleks, et aidata võõrastel läbi kiiresti laskuva talvise hämaruse kergemini teed leida, oli nende ainus mõju Helenile panna ta imestama, mis varitseb tõrvikute heidetud valguslompide taga. Mis ootab nende ähvardavate varjude sügavustes, valmis kallale hüppama igaühele, kes on piisavalt rumal, et eksida piiride taha, mille krahv oli püstitanud nende jaoks, keda ta nii vastumeelselt nii kaugele lubas?

Näis kuluvat ebatavaliselt kaua aega, enne kui tõld peatus ohtra proportsiooniga *porte-cochère* varjualuses. Mustas ja hõbedases livrees lakei tuli tõlla ust avama ja treppi alla laskma. Tädi oli istmel kühmu vajunud. Etikulampidelt tulvav valgus paljastas tema näo, mis oli hall, silmad ahastusest tuhmid.

„Tädi Bella, me peame nüüd välja minema. Me oleme siin!“ sosistas Helen tungiva alatooniga.

„Ei...“ ägas vana daam. „Ma ei suuda seda teha. Ma tahan koju minna!“ Tema silmad täitusid pisaratest. Ta pigistas silmad kinni ja raputas kannatamatus žestis pead, otsekui meenutades endale, et tal ei ole enam kohta, mida koduks kutsuda.

Nende majaisand oli tulnud otsekohe, niipea kui kumu hakkas levima, et tädi Bella on kogu oma varanduse kaotanud, talle meenutama, et nende rent lõpeb uuel aastal ja kui tal ei ole raha rendi eest maksta, peab ta lahkuma.

Jätmata talle lõpuks muud valikut, kui pöörduda abipalvega lord Bridgemere'i, perekonnapea poole.

„Et see jõudis selleni,“ oli tädi Bella öelnud kolm päeva tagasi, kui nad olid roninud Bridgenorthis postitõlda. „Olla sunnitud minema, müts pihus, kõigist meestest just selle mehe juurde! Aga ma olen oma sillad nüüd põletanud. Ma ei saa iial tagasi minna. Mitte kunagi.“

Ta oli istunud sirgelt kui püssivarras, keeldudes aknast välja vaatamast mitmeid miile, et mitte tabada kellegi pilku, kes teda tundis. Ta oli nii pika reisiga kaasnevale igale katsumusele kangekaelse otsustavusega vastu astunud.

Ent nüüd paistis, nagu oleks tema hirmuäratav vaim lõpuks tolmuks pudenenud.

Helen ronis üle tema, läks välja ja kummardus tagasi tõlda.

„Tule!“ veenis ta leebelt, pannes käsivarred tädile ümber. „Las ma aitan su välja.“

Helen pidi tädi tõllast sama hästi kui välja tõstma. Ja võtma tema piha ümbert kinni, kui ta kõvale maale oli jõudnud, et teda püsti hoida. Šokk oli tunda teda üleni värisemas, kuigi Helen ei osanud öelda, kas see oli kurnatusest, hirmust või külmast, mis nende üüritõlda oli tunginud.

Nähtavale ilmus teine teener. Ta oli veidi vanem kui esimene lakei ja mõõdukamalt rõivastatud. Helen oletas, et ta on ülemteenrist järgmine või ehk isegi ülemteenener.

„Tere tulemast Alvanley Halli, preili Forrest...“ alustas ta ülemteenri tuimal tüdinud toonil, kes on veetnud terve päeva, korrates samu sõnu nagu papagoi.

„See ei ole praegu tähtis!“ katkestas Helen. „Mu tädi vajab abi, mitte tähenduseta labasusi!“

Mõlemad teenrid põrnitsesid teda, otsekui oleks tal võrsunud kaks pead.

Ta oleks ärritusest peaaegu jalaga trampinud.

„Kas te ei näe, et ta suudab vaevu seista?“ jätkas Helen. „Oh, taeva pärast!“ nähvas ta, kui nad lihtsalt jätkasid tema jõllitamist nagu šokis. „Tehke end kasulikuks, kas te ei saa? Tooge talle tool. Või... ei...“ Ta muutis silmapilk meelt, kui tädi läbis veel üks krampilik värin. „Me peame ta kõigepealt sisse saama. Sooja.“

Tädi pilgutatas kohtlaselt silmi ja vaatas ringi. „Ma ei usu, et ma enam kunagi sooja tunnen,“ märkis ta.

Ja minestas.

Ülemteenrile au andes olid tal väga kiired refleksid. Ja väga nobedad kindlad käed. Tal õnnestus Helen tädi küljest lahti harutada, enne kui Helen poleks suutnud